

mener, at Ministeriet vil søge at formaae Repræsentationen til at bevilge større Tilskud, end der behøves. Det er virkelig med en vis Vængtelse, at Ministeriet har bekvæmet sig til at blive staaende herved. For at jeg skal udtale mig bestemt, staaer det saaledes for mig, at der ikke er Andet at gjøre end at conservere det kongelige Theater enten ved en rimelig og ordentlig Bevilling paa Finansloven eller gennem en Lov som denne, der naturligtviis kan modtage en heel Deel Forbedringer, og det forekommer mig at være det i finansiell Henseende meest Hensigtsmæssige og Deconomiske, man kan gjøre, hvis man vedtager idetmindste i det Væsentligste det foreliggende Lovforslag. Jeg skal tillade mig at oplyse dette ved nogle Talstørrelser. Derksom vi tænkte os, at vi i Diebliffet nedlagde det kongelige Theater eller lode det sygne hen, saaledes at det af sig selv maatte gaae tilgrunde, saa vilde den finansielle Betydning heraf være følgende: Lønningerne udgjøre til Capellet 27,000 Rd. og til Theatret 43,000 Rd. — jeg angiver det med rundt Tal — altsaa tilsammen omtrent 70,000 Rd. Dertil kommer ved Pensionsberregning, staaende Gratificationer og Godtgjørelser en Sum af c. 1,500 Rd., og endelig $\frac{2}{3}$ af Feu-Indtægten — der med et rundt Tal udgjør 18,000 Rd. — 12,000 Rd. Dette bliver altsaa en Sum af 83,500 Rd., der er pensionsberettiget. Disse 83,500 Rd. vilde saaledes medføre, at man i de første 5 Aar skal betale i Bortpænge $\frac{2}{3}$ deraf, hvilket udgjør ca. 56,000 Rd. aarlig, og dernæst Pensioner, beregnede til Halvdelen, altsaa ca. 42,000 Rd. om Aaret. Nu er det vel sandt, at Staten i sin Tid alligevel vil komme til at bære en Deel af disse Pensioner, men det er dog tillige givet, at den for det Første vil komme til at bære dem langt senere og for det Andet med et langt lavere Beløb, thi der vil jo efterhaanden døe nogle af de Pensionsberettigede bort. Men saa er det endda ikke gjort dermed, thi det er dog klart, mine Herrer, at den Mængde Functionairer, som nu ere ansatte ved Theatret, og som ere lønede med ikke saa ganske smaa Lønninger, vil man dog ikke saaledes uden Videre kaste ud i Verden, uden at give dem nogensomhelst

Hjælp; det ligner idetmindste ikke Rigsdagen at gjøre noget Saadant. Disse Personers samtlige Lønninger opføres med 13,000 Rd., Lønninger for Skuespillere, som ikke ere pensionsberettigede, med 6,000 Rd., Chorpersonalets Lønninger med 8,000 Rd., Balletpersonalets Lønninger med 7,000 Rd., hvilket saaledes i det Hele udgjør 34,000 Rd. Jeg tror neppe, at man vil bestemme sig til at give dem stort mindre end $\frac{1}{3}$ af, hvad de nu have, hvilket altsaa vilde udgjøre 11 à 12,000 Rd., saaledes at Theatret i Virkeligheden vilde komme til at koste Staten 68,000 Rd. i de første 5 Aar, og derefter 54,000 Rd. i en Række af Aar, dersom vi tænkte os det nedlagt. Men dette er nu ikke det Eneste, mine Herrer, thi naar vi nedlægge Theatret eller lade det sygne hen, hvorledes vilde De da tænke Dem, at vi skulle skaffe Søes Academi de Penge igjen, som Theatret har laant af det? Men naar De have disse Tal for Dem, overseer De ikke engang den hele finansielle Betydning af at nedlægge Theatret eller lade det sygne hen, thi hvad vil Folgen heraf blive? Resultatet vil blive, at der om nogle Aar vil reise sig en høi Grad af Misfornøielse og Opposition mod det Skridt, man har foretaget, og i Følgesen af den store Betydning, som et Nationaltheater har og ikke kan Andet end have, vil man igjen begynde paa at see at faae et Theater skaffet tilveie. Man vil naturligtviis knibe i Begyndelsen, og Resultatet vil da blive, at man indretter sig daarligt. Saa har man Følgesen af, at det ikke duer noget, og saa vil man komme til at gjøre noget Bedre og Større; men det bliver da meget dyrere. Og hvorledes er man da stillet, naar den Tid kommer? Ja mine Herrer, man er saaledes stillet, at hele den Tradition, som nu lever ved det kongelige Theater, og som har sin store Betydning for samtlige Skuespillere og for Skuespilletets Udvikling, er complet uddød, og der er Ingen, man kan henvende sig til for at faae virkelige Kræfter, som man kan have Fornøielse og Glæde af at lade spille ved et Nationaltheater.

Jeg har endnu et Par Ord at sige ærede Medlemmer. Den ærede Rigsdagsmand for